

Arrest

**nr. 65 386 van 4 augustus 2011
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 juni 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juli 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. M. MANESSE loco advocaat D. STEYVERS en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 19 juni 2007 en heeft zich een derde keer vluchteling verklaard op 28 december 2010.

1.2. Het dossier van verzoeker werd op 28 december 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 9 maart 2011.

1.3. Op 18 april 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 19 april 2011 aangetekend verzonden.
De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent in het bezit van de Afghaanse nationaliteit en afkomstig uit Kabul. U bent Tadzjiek en soennitisch moslim. Volgens uw verklaringen werd u verliefd op de zus van uw schoolkameraad. U belde heel regelmatig met haar en sprak twee keer met haar af. Haar vader was Generaal J.(...). Omdat zij van een rijke familie was, kon u haar niet ten huwelijk vragen. Zij zou uitgehuwelijkt worden door haar vader. Om dit te vermijden, probeerden jullie samen te vluchten naar Herat. Toen jullie in de luchthaven van Kabul zaten te wachten, kwamen er mannen van haar vader in de terminal u zoeken. Het meisje raadde u aan te vluchten, hetgeen u deed. U vertrok uit Kabul en was ongeveer drieënhalve à vier maanden onderweg.

U kwam België binnen op 19 juni 2007 en verklaarde zich diezelfde dag vluchteling. U verscheen niet voor uw gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 20 juli 2007, hoewel u opgeroepen werd. U liet niets meer van zich horen, tot het U.K. Home Office een overnameverzoek bij de Belgische overheid indiende op 14 maart 2008. U werd overgebracht naar België en diende hier op 27 mei 2008 een tweede asielaanvraag in. U legde ter staving van uw asielrelaas enkele foto's voor. U legde tevens uw taskara voor en een brief, waarin aan alle politieagenten wordt gevraagd u op te pakken. U legde verder een doktersattest voor. Op 15 juni 2009 weigerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen u de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kwam tot hetzelfde besluit op 9 april 2010 in het arrest 41493.

Op 28 december 2010 diende u bij de bevoegde Belgische autoriteiten uw derde asielaanvraag in. Ter ondersteuning van deze asielaanvraag legt u een nieuwe taskara, twee aanhoudingsbevelen van de politie (inclusief vertaling), en twee medische attesten voor.

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal in principe de vluchtelingenstatus worden toegekend.

In casu dient echter na grondig individueel onderzoek van uw asielaanvraag door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève niet aannemelijk maakt en wel om volgende redenen.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen weigerde u op 15 juni 2009 de vluchtelingenstatus toe te kennen na de vaststelling dat er geen geloof kon worden gehecht aan de door u aangevoerde vluchtmotieven. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kwam tot hetzelfde besluit op 9 april 2010 in het arrest 41493.

De documenten die u in het kader van deze derde asielaanvraag voorlegt, wijzigen niets aan bovenstaande vaststellingen. Uw taskara bewijst hoogstens uw identiteit en afkomst, dewelke niet in vraag worden gesteld. De twee medische attesten werpen geen nieuw licht op uw asielrelaas. Aan de twee aanhoudingsbevelen van de politie kan geen bewijswaarde worden gehecht daar dergelijke documenten enkel waarde hebben ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent asielrelaas, wat gezien de vaststellingen in het kader van uw vorige asielaanvraag duidelijk niet het geval blijkt te zijn. In dit kader dient nog aangestipt dat heel wat documenten uit Afghanistan onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel vervalst wordt. Ter staving van deze motivering wordt in bijlage de SRB "Afghanistan – corruptie en valse documenten" van 1 oktober 2010 toegevoegd aan uw administratief dossier.

Daar u niet aannemelijk hebt gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te moeten koesteren in de zin van de Conventie van Genève kan u de vluchtelingenstatus niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan wordt de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in uw geval de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt er rekening gehouden met het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010. Het UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en

Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit de hoger vermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapende conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeende geweld, nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Het UNHCR geeft tevens niet het advies tot de toekenning van een status van bescherming aan Afghanen omwille van hun herkomst uit Kabul. Hierbij kan worden opgemerkt dat het UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat het UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "asymetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de toename in de rest van het land. De veiligheidstoestand in de stad werd rustig genoemd (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefing "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" dd. 17 augustus 2010 met update op 20 januari 2011). De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bmbommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet geviséerd.

Uit de informatie blijkt dat het geweld in de hoofdstad Kabul niet aanhoudend van aard is en eerder territoriaal beperkt is tot bepaalde zones van de stad; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

U brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de materiële en formele motiveringsplicht, voert verzoeker aan dat in zijn eerste asielaanvraag werd geoordeeld dat zijn geloofwaardigheid op de helling kwam te staan door zijn verklaringen over zijn taskara. Hij wijst erop dat hij thans een nieuwe taskara voorlegt en meent dat alle ongeloofwaardigheid hierdoor wordt weggenomen. Hij vervolgt dat zijn verhaal verder wordt onderbouwd door twee politieattesten, zodat er geen enkele reden is om te twijfelen aan de correctheid van zijn relaas, dat steeds consequent is geweest. Verzoeker stelt niet te begrijpen waarom het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen enkele waarde hecht aan de voorgelegde politieattesten. Hij is de mening toegedaan dat in de bestreden beslissing geen enkele pertinente en afdoende argumentatie wordt gegeven waarom met deze documenten geen rekening dient te worden gehouden en stelt dat de insinuaties dat de papieren vals zouden zijn, geenszins hard worden gemaakt. Volgens verzoeker moet tot bewijs van het tegendeel worden aangenomen dat de papieren waarheidsgetrouw zijn. Uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt allerm minst dat officiële politiedocumenten zouden vervalst kunnen worden, aldus nog verzoeker.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, poneert verzoeker dat uit zijn feiten en argumentatie blijkt dat hij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Hij voert aan dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze gegronde vrees voor vervolging niet

wil erkennen en hem aldus blootstelt aan het gevaar dat hij loopt en hem de facto dwingt terug te keren naar zijn land van herkomst.

2.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur, voert verzoeker aan dat de argumentatie in de bestreden beslissing met betrekking tot de weigering van toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende is. Volgens verzoeker blijkt uit de documenten van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de aanslagen in de stad Kabul toenemen. Hij verwijst in dit verband tevens naar het Algemeen Ambtsbericht van Nederland, dat als bijlage aan het verzoekschrift wordt gevoegd, en waaruit volgens verzoeker blijkt dat de situatie zeer ernstig is. Er wordt duidelijk gesteld dat er in Kabul sprake is van een fluïde veiligheidssituatie. Straffeloosheid is de norm en de Afghaanse autoriteiten zijn niet in staat om de Afghaanse bevolking bescherming te bieden tegen geweld, aldus nog verzoeker. Hij besluit dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hem blootstelt aan 'abnormaal gevaar en ernstige schade' door hem het subsidiair beschermingsstatuut te weigeren en hem dus de facto te dwingen terug te keren naar zijn land van herkomst.

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag zowel door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangevoerde vluchtmotieven, (ii) de documenten die hij in het kader van zijn derde asielaanvraag voorlegt niets wijzigen aan deze vaststellingen daar zijn taskara hoogstens zijn identiteit en afkomst bewijst, welke niet in vraag wordt gesteld, de medische attesten geen nieuw licht werpen op zijn asielrelaas en aan de twee aanhoudingsbevelen van de politie geen bewijswaarde kan worden gehecht vermits dergelijke documenten enkel waarde hebben ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent asielrelaas en bovendien uit de informatie gevoegd aan het dossier blijkt dat heel wat documenten uit Afghanistan onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel vervalst wordt en, (iii) er na grondige analyse van de beschikbare informatie kan worden geconcludeerd dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het eerste middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 18 april 2011 (CG nr. 0713091Y), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5.1. Na lezing van het administratief dossier, stelt de Raad vast dat verzoeker zijn voorgehouden vrees voor vervolging steunt op dezelfde elementen zoals aangehaald in het kader van zijn tweede asielaanvraag, met name vrees voor vervolging vanwege de vader van het meisje waarmee hij een geheime relatie had en die zou uitgehuwelijkt worden aan een andere man. Zonder deze tweede asielaanvraag opnieuw te beoordelen – hetgeen overigens niet de bevoegdheid is van de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen – stelt de Raad vast dat in 's Raads arrest nr. 41 493 van 9 april 2010 reeds werd geoordeeld dat verzoeker zich op vrijwillige wijze onttrokken heeft aan zijn eerste asielaanvraag, hetgeen de geloofwaardigheid van het door hem voorgehouden asielrelaas ondermijnt en dat zijn algemene geloofwaardigheid verder op de helling wordt gezet door zijn incoherente verklaringen over zijn taskara en zijn geboortjaar en door het afleggen van tegenstrijdige verklaringen omtrent zijn liefdesrelatie, de manier waarop de geheime afspraakjes geregeld werden, de gebeurtenissen in de luchthaven, de arrestatie van zijn vader en de contacten met zijn land van herkomst na zijn vertrek.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een derde asielaanvraag, de beslissingen met betrekking tot de tweede asielaanvraag nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

2.5.2. Zoals reeds terecht werd opgemerkt in de bestreden beslissing, reikt verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen nieuwe concrete gegevens of stukken aan die vermogen om het in het kader van de tweede asielaanvraag vastgestelde gebrek aan geloofwaardigheid te herstellen, noch om de actualiteit van diezelfde vrees – zo hieraan al enige geloof zou worden gehecht, quod non – met bewijskrachtige elementen aan te tonen. Aan de hand van de thans voorgelegde nieuwe stukken, met name een nieuwe taskara, twee aanhoudingsbevelen van de politie met vertaling en twee medische attesten, slaagt verzoeker er immers niet in alsnog aannemelijk te maken dat er wat hem betreft op grond van de eerder uiteengezette motieven sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, noch toont hij aan dat er onderhand andere gronden zijn die de erkenning van de vluchtelingenstatus wettigen.

Zo kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij meent dat de geloofwaardigheid van zijn verklaringen met betrekking tot zijn vluchtmotieven zou zijn hersteld doordat hij in het kader van zijn huidige asielaanvraag een nieuwe taskara voorlegt. Vooreerst worden hiermee zijn ongeloofwaardige verklaringen in verband met de vorige taskara die hij voorlegde, geenszins verklaard of weerlegd. Feit blijft immers dat verzoeker naar aanleiding van zijn vorige asielaanvragen een taskara voorlegde waarvan de inhoud niet strookte met zijn verklaringen. Daarenboven wijst de Raad erop dat verzoekers identiteit, nationaliteit en herkomst in het kader van zijn vorige asielaanvragen niet werden betwist zodat niet kan worden ingezien op welke manier het 'bewijs' hiervan dat in de huidige procedure wordt voorgelegd enige invloed kan hebben op de beoordeling van de geloofwaardigheid van verzoekers beweringen omtrent zijn vluchtmotieven. Door het voorleggen van een nieuwe taskara worden de talrijke tegenstrijdigheden zoals vastgesteld in het kader van zijn tweede asielaanvraag immers niet ontkracht.

Wat betreft de aanhoudingsbevelen, gaat verzoeker er ten onrechte van uit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren. Zo stelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Daarenboven blijkt uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing "Afghanistan" – *"Corruptie en valse documenten"* van 1 oktober 2010) dat aan Afghaanse documenten niet veel waarde kan worden gehecht omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel vervalst wordt. Zo verzoeker meent dat uit genoemde informatie allerm minst blijkt dat officiële politiedocumenten zouden vervalst kunnen worden, wijst de Raad erop dat de informatie duidelijk vermeldt dat corruptie een probleem is binnen de Afghaanse politie en dat diverse documenten, waaronder arrestatiebevelen, eenvoudig en tegen relatief lage prijzen kunnen worden gekocht in Afghanistan of op de zwarte markt van Peshawar in Pakistan (p. 7-8). Verzoeker brengt niet het minste concreet element bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen steunt niet correct zou zijn.

Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, werpen de thans bijgebrachte medische attesten geen nieuw licht op verzoekers asielrelaas. Uit de attesten blijkt immers louter dat verzoeker een aortaklepinsufficiëntie vertoont en dat hij regelmatig cardiologisch dient opgevolgd te worden. Deze stukken zijn dan ook niet relevant voor de beoordeling van verzoekers vluchtrelaas en vermogen niet de geloofwaardigheid van zijn relaas te herstellen.

2.6. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.7. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Om voor de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking te komen moet verzoeker het bestaan van zwaarwegende gronden op een reëel risico op ernstige schade aantonen bij terugkeer naar zijn land van herkomst. In de mate verzoeker zich voor zijn verzoek tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beroept op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas, herhaalt de Raad dat dit feitenrelaas ongeloofwaardig werd bevonden zodat verzoeker zich niet langer kan baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in aanmerking komt voor toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Voorts blijkt uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing *"Afghanistan - Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul"* van 17 augustus 2010, laatst geüpdate op 20 januari 2011) dat het geweld in de stad Kabul vanaf 2010 zodanig is afgenomen dat de veiligheidssituatie in de stad rustig kan genoemd worden. Er komen weliswaar "asymmetrische aanvallen" voor doch wordt geen "open combat" gevoerd. De AEG's richten hun energie op andere locaties en beperken zich in de hoofdstad tot occasionele, grote, aandachttrekkende aanslagen, gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd. Tevens blijkt uit voornoemde informatie dat het geweld in de hoofdstad Kabul niet aanhoudend van aard is en eerder territoriaal beperkt is tot bepaalde zones van de stad en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat er op dit moment in de hoofdstad Kabul voor burgers geen reëel risico bestaat om te worden geconfronteerd met een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De door verzoeker bijgebrachte informatie, welke overigens van een vroegere datum is dan de informatie gevoegd aan het administratief dossier en slechts de periode van april 2009 tot en met juni 2010 beslaat (p. 4), vermag niet bovenstaande vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen, temeer het document uitdrukkelijk stelt dat de veiligheidssituatie te snel verandert om een goed overzicht van gevaarlijke gebieden te geven, dat dit in het ambtsbericht dan ook niet is geprobeerd en slechts in algemene termen over de veiligheidssituatie in verschillende delen van Afghanistan wordt geschreven (p. 41).

De Raad benadrukt te dezen dat om aan de vereisten voor de toekenning van subsidiaire bescherming wegens oorlogsgeweld te voldoen, de situatie ter plaatse dient te voldoen aan de begrippen die daarvoor door de wetgever in artikel 48/4 §2, c) van de vreemdelingenwet worden geformuleerd. Uit het door verzoeker bijgebrachte ambtsbericht kan niet worden afgeleid dat er actueel in Kabul "willekeurig geweld" is, noch dat het om "oorlogsgeweld" gaat in internationaal mensenrechtelijke zin. De gerichte aanslagen in de stad Kabul, waarbij de gewone Afghaanse burgers niet worden gevisieerd, zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld, belopen niet tot 'protacted armed confrontation' zoals vereist door het additionele protocol bij de Conventie van Genève van 1949 en zoals beschreven in de definitie van een 'non-international armed conflict' van het International Committee of the Red Cross (ICRC). Uit de in het verzoekschrift aangehaalde informatie blijkt niet dat Kabul-stad geteisterd wordt door willekeurig oorlogsgeweld. Derhalve toont verzoeker niet aan dat het geweld in Kabul-stad een "reëel risico op ernstige schade" voor Afghaanse burgers met zich meebrengt, nochtans vereist voor de toekenning van de subsidiaire bescherming onder artikel 48/4 §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker heeft ook niet aangetoond dat de conclusies en de analyses door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreffende de veiligheidssituatie in Kabul-stad onjuist zouden zijn of dat de commissaris-generaal bij het nemen van de bestreden beslissing niet met alle beschikbare informatie rekening zou hebben gehouden. Verzoeker toont derhalve niet aan dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tijdens de behandeling van zijn derde asielaanvraag werd gehoord. Verzoeker werd er bij aanvang van dit gehoor op gewezen dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich heeft geëngageerd om de dossiers van de hongerstakers volledig te heronderzoeken, dat dit zal gebeuren rekening houdend met de elementen die al in het dossier steken en met alle elementen die verzoeker tijdens het gehoor aanbrengt/vertelt, dat niet enkel de nieuwe elementen zullen worden besproken maar dat hij de kans heeft om zaken aan te brengen die een ander licht werpen op de eerdere inschatting en dat men bereid is om te luisteren indien hij eventueel vroeger verklaringen heeft afgelegd die hem werden ingefluisterd door de smokkelaar of anderen en hij nu zijn ware situatie of zijn echte verhaal vertelt. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. In het verzoekschrift wordt overigens niet verder toegelicht welke elementen verzoeker nog had willen toevoegen aan zijn relaas of welke elementen niet of niet voldoende werden onderzocht.

Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat in het kader van huidig beroep enkel uitspraak kan worden gedaan over het vluchtelingenstatuut en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, en niet over de verwijdering van de vreemdeling, waaronder een eventuele maatregel tot gedwongen terugkeer.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier augustus tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS